

Hi havia una vegada un arbre que estimava un nen. I el nen estimava l'arbre. L'arbre era feliç. I el nen, també. Cada dia el nen anava a veure l'arbre i recollia les fulles que li havien caigut per fer-ne una corona i jugar a ser el rei del bosc. Pujava pel tronc, es gronxava amb les branques i se li menjava les pomes. O jugaven a fet i amagar. I, quan el nen estava cansat, dormia sota la seva ombra.

Però el temps va passar i el nen es va anar fent gran. I l'arbre es quedava sol sovint. Un dia, de sobte, l'arbre va veure venir el nen i li digué:

—Vine, amic meu, puja al meu tronc i gronxa't amb les meves branques i menja les meves pomes i reposa sota la meva ombra i sigues feliç.

—Ja sóc gran per enfilem-me i jugar —va dir el nen—. Ara vull comprar coses i divertir-me i necessito diners. Me'ls pots donar, tu?

—Ho sento —va dir l'arbre—. Jo no tinc diners. Només tinc fulles i pomes. Però agafa les meves pomes i ven-les a la ciutat. Així tindràs diners i seràs feliç.

I, així, el nen va pujar a l'arbre, va agafar totes les pomes i se les va endur. I l'arbre se sentí feliç.

Però va passar el temps i el nen no tornava... i l'arbre estava trist. Fins que un dia, el nen va tornar i l'arbre li va dir:

—Vine, amic meu, puja al meu tronc i gronxa't a les meves branques i sigues feliç.

Compartir
L'arbre generós

—Estic molt ocupat per enfilar-me als arbres —va respondre el nen—. Necessito una casa que em serveixi d'aixopluc. Vull una esposa i uns fills i per això vull una casa. Pots donar-me-la, tu?

—Jo no tinc casa —va dir l'arbre—, el bosc és la meva llar, però em pots tallar les branques i fer-ne una casa. Així seràs feliç.

I el nen tallà totes les branques de l'arbre i se les endugué per construir la seva casa. I l'arbre es va sentir feliç. Però va passar molt temps i el nen no tornava. I quan va retornar, al cap d'uns anys, l'arbre era tan feliç que amb prou feines podia parlar:

—Vine, amic, vine i juga.

—Sóc vell i estic trist i no tinc ganes de jugar —va dir el nen—. Vull un bot per poder viatjar i marxar lluny d'aquí. Pots donar-me'l, tu?

—Talla'm el tronc i fes-te el bot —va dir l'arbre—. Així podràs navegar lluny... i seràs feliç.

I el nen tallà el tronc i es va fer el bot i va navegar lluny.

Després de molt temps el nen va tornar de nou. I l'arbre li digué:

—Ho sento, però ja no tinc res per donar-te. Ja no em queden pomes perquè et puguis alimentar, ja no em queden branques perquè et puguis gronxar, ja no tinc tronc perquè t'hi puguis enfilar ni ombra on puguis reposar... Ja no em queda res per donar-te.

El nen veié el que havia fet i plorà desconsoladament... Entretant, penedit, deia:

—Perdona'm! Si no t'hagués tractat així, ara podria reposar sota la teva ombra i menjar els fruits que generosament em vas oferir... I passar amb tu els dies que em quedin... Tu series més feliç i jo també... Perdona'm, perdona'm...!

Però ja era massa tard per tornar enrere...

Adaptació del conte L'arbre generós, de Shel Silverstein